

Publicerad 2017-10-11 16:16 av Alexk

Det är dagar som dessa filmen spelas upp om och om igen

Det är bara det att filmen inte är någon film, det är min verklighet.

Jag visste att du var kapabel till att skada mig psykiskt. Det hade du gjort så många gånger förut. Brutit ned mig gång på gång och sedan lovat mig att det aldrig skulle hända igen. Jag litade på dina ord för jag ville inget hellre. Vissa skulle kalla mig blåögd. Min psykolog var den enda som förstod hur jag kunde stanna kvar. För du var ju egentligen bra och det var mitt fel att du blev arg. Det var ju därför du behandlade mig som skit, det var ju vad jag förtjänade.

Det luktar unket och det kommer knappt in något ljus. Fönstret skymms av rullgardinen och endast en springa av ljus formas längs med fönsterbrädan. Du lägger dig bredvid mig och jag vänder mig åt andra hållet. Vill vara lilla skeden som jag brukar. Du gnider dig mot mig och dina händer rör sig längs min kropp. Jag vill inte och jag lägger gång på gång täcket emellan oss. Du drar bort det och jag säger flera gånger att jag inte vill. Du tar dig ändå friheten och tränger dig in. Jag gör inget motstånd då jag är som fastfrusen. Biter mig hårt i läppen för att inte bryta ihop och mina tårar rinner, i tystnad, ned på kudden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexk med Poeter.se id #98651 innehar upphovsrätten